

תאטרון רפרטוארי

מחזה מאת אלדד כהן

מבנה: ארז דריגס ויפתח אופיר

דמויות:

מנהל אמנותי, באזור גיל 50.

מחזאי, סוף שנות ה-20.

קצמן, רוח באזור גיל 30.

מערכה ראשונה

מנהל אמנותי ומחזאי צעיר יושבים במשרדו של המנהל ששימש בעבר כבמה של התאטרון. בצד שמאל במה, כיסא. בצד ימין במה שולחן כיסא. מאחורי הכיסא בצד שמאל במה, נמצאת בובת אדם שעל ראשה פיאה בהירה, ובגופה נעוץ חרב. במרכז מאחורי במה, שתי מסגרות תמונות ריקות תלויות זו לצד זו. אחת גדולה באופן מובהק מהשניה. על השולחן מונחת קערת שזיפים. בתחילת ההצגה המנהל יושב בקצה השולחן. רגליו בקרקע. קורא את המחזה. מדי פעם קם, חוזר, מתישב שוב, מסתכל על המחזאי, לכאורה בהקשר של מה שהוא קורא. מסדר את השיער, מנקה את האוזן, לכאורה תנועות בלתי רצוניות. כשהמנהל מסיים לקרוא את המחזה, הוא מסתכל על מספר העמודים ומגיב לזה:

מנהל: ארבעים עמודים.

מחזאי: כן.

מנהל: יפה. שעה וחצי?

מחזאי: שעתיים.

מנהל: כולל הפסקה.

מחזאי: לא.

מנהל: מוכשר.

מחזאי: תודה.

מנהל: ואתה רוצה לדעת את דעתי על המחזה.

מחזאי: בשביל זה נפגשנו.

מנהל: בשביל זה? *[מוודא שבאמת בשביל זה ולא בשביל הדבר שרודף אותו]*

מחזאי: הזמנת אותי.

מנהל: אני.

מחזאי: כן.

מנהל: יפה פה, הא?

מחזאי: כן.

מנהל: עשרים שנה שיפוצים. אני מאד מרוצה. ככה צריך להראות תאטרון רפרטוארי. אורות, במה, וים. הכי

חשוב ים. ארבעים עמודים.

מחזאי: כן.

מנהל: שעה וחצי.

מחזאי: שעתיים.

מנהל: כולל הפסקה.

מחזאי: לא.

מנהל: יפה. אז אתה רוצה להעלות את המחזה שלך פה. *[קם מתקרב אליו]*

מחזאי: כן.

מנהל: בגלל שאני המנהל האומנותי של התאטרון.

מחזאי: כן.

מנהל: ואם זה יוצג בתאטרון אחר, זה לא אותו דבר בשבילך.

מחזאי: לא.

מנהל: כי אבא שלך מת פה. בתאטרון הזה.

מחזאי: כן.

[מנהל מתרחק קצת]

מנהל: אתה יודע שאבא שלך היה-

מחזאי: כן.

מנהל: גדול שחקני התאטרון הזה.

מחזאי: כן.

מנהל: גדול-

מחזאי: כן.

מנהל: איך הוא מת.

מחזאי: איך.

מנהל: איך. ארבעים עמודים.

מחזאי: כן.

מנהל: שעה וחצי.

מחזאי: שעתיים.

מנהל: כולל הפסקה.

מחזאי: לא.

מנהל: מתי יש הפסקה?

מחזאי: אחר-כך

מנהל: מתי אחר-כך?

מחזאי: זאת רק המערכה הראשונה.

מנהל: כמה מערכות יש?

מחזאי: ארבע.

מנהל: ארבע? אבל לא כל המחזה יהיה על אבא שלך.

מחזאי: המחזה הוא לא על אבא שלי.

מנהל: אתה יודע שאבא שלך היה-

מחזאי: כן.

מנהל: גדול שחקני התאטרון הזה.

מחזאי: כן.

מנהל: גדול.

מחזאי: כן.

מנהל: איך הוא מת.

מחזאי: איך.

מנהל: איך. אני מאד שמח שכתבת מחזה על אבא שלך.

מנהל: המחזה הוא לא על אבא שלי.

מנהל (פאזזה): כן.

[חוזר למקומו ומתישב]

מנהל: תראה, קראתי. זה יפה. זה קליל. זה מצחיק לפרקים. [מסתכל בדפים. קורא משפט. צוחק. מסתכל עליו.]

מסתכל שוב בדפים, שוב פעם צוחק. מצטט: "מאחורי כל מוות, מסתתרים חיים שלמים. [צוחק שוב לעצמו].

מבריק. אתה כתבת את זה?

מחזאי: כן.

מנהל: מבריק.

מחזאי: תודה.

מנהל: הייתי אולי מוריד את ה"שלמים".

מחזאי: "מאחורי כל מוות מסתתרים חיים".

מנהל: כן. זה יפה. גם החיים וגם המוות במשפט אחד. זאת אמירה. אני מאד אוהב את זה. מאחורי כל מוות

מסתתרים חיים. כן. לא. אולי מספיק "מאחורי כל מוות מסתתרים".

מחזאי: בלי חיים.

מנהל: בלי חיים. אני לא אוהב את החיים.

מחזאי: "מאחורי כל מוות מסתתרים".

מנהל: בדיוק. חשבנו שהמוות זה סופי. אבל מאחוריו יש עוד משהו.

מחזאי: "עוד חיים".

מנהל: בדיוק. עוד חיים. לא, אולי מספיק "מאחורי כל מוות".

מחזאי: "מאחורי כל מוות".

מנהל: כן. לא צריך להאכיל את הקהל בכפית. שאנשים ינחשו מה יש מאחורי המוות.

מחזאי: אז אפשר אולי להשאיר רק את המילה "מאחורי".

מנהל: סליחה?

מחזאי: אולי נשאיר רק את המילה "מאחורי". שאנשים ינחשו מה יש מאחורי המילה "מאחורי".

מנהל: אתה מתחכם?

מחזאי: לא.

מנהל: יפה. אוקיי. תראה, זה יפה, זה קליל, זה מצחיק לפרקים. אני בטוח שהקהל ישתולל.
מחזאי: תודה.

מנהל: אני עושה תאטרון.

מחזאי: גם אני עושה תאטרון.

מנהל: אני מדבר על תאטרון רפרטוארי

מחזאי: גם אני מדבר על תאטרון רפרטוארי.

מנהל: אתה אולי מדבר על תאטרון רפרטוארי. אבל אתה כנראה לא מבין בתאטרון רפרטוארי. אם היית מבין בתאטרון רפרטוארי לא היית מדבר על תאטרון רפרטוארי כמו שאתה מדבר או שהיית מחכה כמה שנים. כדי להבין בתאטרון רפרטוארי צריך כמה שנים להיות בתאטרון רפרטוארי, אתה מבין?

מחזאי: לא.

מנהל: אני מחפש מחזה רציני.

מחזאי: משעמם.

מנהל: ממש לא.

מחזאי: אז אני לא מבין.

מנהל: אז אני אתן לך דוגמא.

מחזאי: בבקשה.

מנהל: שזיף?

מחזאי: מה?

מנהל: קפה? אני אקרא למלצרית... למזכירה... כל הזמן יש לי הרגשה שאני בבית-קפה. איפה היינו?
מחזאי: דוגמא.

מנהל: אני עושה תאטרון.

מחזאי: גם אני עושה תאטרון. וגם אני מאד אשמח להעלות את המחזה שלי פה.

מנהל: זאת בדיוק הבעיה. שהמחזה שלך זה לא תאטרון.

מחזאי: לא תאטרון?

מנהל: אני מדבר על תאטרון רפרטוארי.

מחזאי: גם אני מדבר על תאטרון רפרטוארי.

מנהל: אתה אולי מדבר על תאטרון רפרטוארי. אבל אתה כנראה לא מבין בתאטרון רפרטוארי. אם היית מבין בתאטרון רפרטוארי לא היית מדבר על תאטרון רפרטוארי כמו שאתה מדבר או שהיית מחכה כמה שנים. כדי להבין בתאטרון רפרטוארי, אתה צריך כמה שנים להיות בתאטרון רפרטוארי, אתה מבין?

מחזאי: לא.

מנהל: אני מחפש מחזה רציני

מחזאי: אז תן לי דוגמא.

מנהל: מה?

מחזאי: אני לא מבין.

מנהל: אז אני אתן לך דוגמא.

מחזאי: בבקשה.

מנהל: שזיף?

מחזאי: מה?

מנהל: קפה? אני אקרא למלצרית?... למזכירה. כל הזמן יש לי הרגשה שאני...ואווא (משתעל) בבית-קפה. איפה

היינו?

מחזאי: דוגמא.

מנהל: המלט!

מחזאי: המלט?

מנהל: המלט.

מחזאי: שקספיר.

מנהל: שקספיר.

מחזאי: שקספיר זה טוב.

מנהל: שקספיר זה רציני.

מחזאי: אבל אני לא שקספיר.

מנהל: דני, זה בדיוק מה שאני מנסה להגיד. אתה לא שקספיר.

מחזאי: ואתה מחפש את שקספיר.

מנהל: אני אתן לך עוד דוגמא?

מחזאי: בבקשה.

מנהל (חושב קצת): המלט.

מחזאי: המלט?

מנהל: כן.

מחזאי: אמרת המלט.

מנהל: אמרתי המלט?

מחזאי: כן.

מנהל: אתה רוצה עוד דוגמא?

מחזאי: בבקשה.

מנהל: המלט.

מחזאי: המלט?

מנהל: כן. המלט. אתה רוצה עוד דוגמא? המלט. המלט. המלט. ואם בא לי להגיד עוד פעם המלט אני אגיד עוד

פעם המלט ואחרי זה עוד פעם המלט. אתה חושב שאני לא יודע שאמרתי המלט?

מחזאי: לא אמרתי את זה.

מנהל: אז מה אמרת? אתה חושב שאני לא שולט במה שאני אומר? זה מה שאתה אומר לי? "אמרת כבר המלט".

מי אתה שתגיד לי "אמרת כבר".

מחזאי: מצטער. לא-

מנהל: כמו אבא שלך. מתחכם ומתחכם. אתה כנראה לא מבין מי זה המלט. מי זה המלט בשבילי. מה זה המלט

בשביל אבא שלך. אתה, עוד לפני שנולדת, הרבה לפני שנולדת אני כבר הכרתי את המלט. (מביט לאחור, ומחזיר

שוב אליו). "הכרתי". אני ביימתי את המלט. (שוב אותה פעולה- מסב את הראש אחורה ומחזיר). "ביימתי". (אותה

פעולה-מסב את הראש אחורה ומחזיר). אני שיחקתי את המלט. אני שיחקתי, וביימתי, וערכתני, ועיבדתני, את

המלט.

מחזאי: לא התכוונתי-

מנהל: אני ואבא שלך כל פעם ששמענו את המילה המלט, קמנו מהכיסא. וככה בתאטרון שלי. כל פעם ששומעים

המלט קמים. וגם אתה עכשיו אם אתה רוצה להיות בתאטרון הרפרטוארי שלי תקום כל פעם שאומרים פה

המלט. המלט!

מחזאי [מסתכל על המנהל, אם התכוון ברצינות, רואה שהמנהל מאד רציני]

מנהל: המלט!

[מחזאי מתרומם מכסאו. ולאישורו של המנהל חוזר לשבת]

מנהל: יפה. קפה? שאני אקרא ל...המלט...למזכירה...ל.... [נשמע צלצול פעמון]. בוא. בוא נעשה את זה.

מחזאי: מה?

מנהל: בוא נעלה את המחזה שלך פה. [נשמע צלצול פעמון]. וואו.

מחזאי: באמת? איזה יופי. באיזה אולם.

מנהל: לא הבנת אותי. בוא נעלה את המחזה שלך פה. [מצביע על הבמה]

מחזאי: פה?

מנהל: פה. פה. בוא. פה. פה זה מקום נהדר להעלות את המחזה שלך. פה היתה הבמה.

מחזאי: פה היתה הבמה?

מנהל: פה היתה הבמה. לפני השיפוצים. עדיין אפשר לשמוע פה את האקוסטיקה קה קה קה. כן. פעם פה

היתה הבמה. היית מאמין? ו פה היו אחורי הקלעים. ופה היה הקהל.

מחזאי: פה? איפה שיש עכשיו קיר?

מנהל: איפה שיש עכשיו קיר, פעם לא היה פה קיר. היתה טריבונה. מלאה בשורות, כיסאות וקהל. יום אחד הרסנו

את הכל ובנינו קיר. קיר רביעי. אתה רואה, אחת, שתיים, שלוש, ארבע. ארבע קירות. זה מה שעושה את זה חדר.

מחזאי: נכון. לחדר יש ארבע-

מנהל: לפעמים אם אני מסתכל ממש טוב, אני יכול עדיין לדמיון את הקהל. אם אני מתרכז ממש חזק, אני יכול

לשמוע אותם עדיין צוחקים.

מחזאי: באמת?

מנהל: אתה יכול לנסות.

[מחזאי מתקרב לכיוון הקהל, לכאורה הקיר, ומצמיד את אוזנו].

מחזאי: אני לא שומע.

מנהל: תתרכז.

מחזאי: לא מצליח.

מנהל: תתקרב עוד. שומע?

מחזאי: קצת.

מנהל: עשרה אנשים נכנסים לפה בקלות, אם אני מושיב שני אנשים על כיסא אחד, זה יכול אפילו להגיע

לעשרים אנשים, שזה לא רע בשביל מחזאי מתחיל כמוך. כשהקמנו את התאטרון, כמה אנשים אתה חושב באו

לראות אותנו. אל תזלזל בעשרה אנשים.

[האור נכבה. בצד ימין במה נדלק אור קטן. המנהל מושיט מבט מתנצל למחזאי. אחרי שתי שניות נדלק שוב האור

והמנהל חוזר על דבריו האחרונים].

מנהל אמנותי: אל תזלזל בעשרה אנשים.

מחזאי: אני לא מזלזל.

מנהל: אז למה זה נשמע ככה.

מחזאי: אני לא התכוונתי שככה זה יישמע.

מנהל: אבל ככה זה נשמע.

[שוב האור המרכזי נכבה ובצד ימין במה נדלק אור קטן. אחרי שתי שניות שוב חוזר האור].

מנהל: יש לנו כאן קצת בעיות עם התאורה. לא להאמין. עשרים שנה שיפוצים. עוד שנתיים שיפוצים וזה היה כבר היה מסודר.

מחזאי: אבל איזו הצגה תעלה פה. כמה כבר שחקנים אתה יכול להכניס כאן?

מנהל: מקסימום שני שחקנים.

מחזאי: בדיוק.

מנהל: מה רע בהצגה לשני שחקנים.

[שוב האורות כבים. הפעם המנהל מאבד את העשתונות ומקלל. ושוב אחרי כמה שניות האור נדלק]

מנהל: יפה, עכשיו אני צריך לחשב כמה יעלה כל כרטיס. אם אני דוחף צופה פה במדרגות, נניח אני משלם לכל שחקן חמש מאות שקלים פלוס תאורה, שתוק רגע, נניח אני מקבל סיוע מהעירייה, חמישים שקל, לא, אני מגזים, ארבעים שקל, אתה נורא נורא מפריע לי, פלוס סאונד פלוס אבטחה פלוס תלבושות פלוס תפאורה פלוס סדרנים, פלוס האחד שדחפתי ב... (מסתובב למחזאי) "להיות". (צורח). לחלק בשישה, נניח אפשר לדחוק עוד צופה במדרגות, בעצם כבר שמתתי אותו. בקיצור, (מתקרב אליו) שלושת אלפים שקלים לכרטיס. אתה חושב שהקהל יעמוד בזה?

מחזאי: אמרת שנכנסים פה רק עשרה אנשים?

מנהל: אם אני מושיב שניים על כל כיסא זה יוצא עשרים, שזה הרבה מאד בימינו.

מחזאי: אבל רק השחקנים שלי זה עשרה.

מנהל: תדע לך, ההופעות הכי טובות הן בלי קהל.

מחזאי: אבל אני רוצה קהל.

מנהל: אתה רוצה קהל?

מחזאי: כן, אני רוצה קהל.

מנהל: הא, אתה רוצה קהל.

מחזאי: כן, אני רוצה קהל.

מנהל: אז למה כתבת מחזה כזה? כמו אבא שלך. מדבר לעצמו ורוצה שיקשיבו לו.

[מסתובב אחורה, הולך. עוצר. מנגב את העין. מסתובב שוב למחזאי ומצביע על המסגרת של התמונה הגדולה]

מנהל: אתה מכיר אותו?

מחזאי: לא.

מנהל: זה זיגוש. אם אתה לא מכיר את זיגוש אז כדאי שתתחיל להכיר לפחות את השם זיגוש או את התמונה של

זיגוש כי זיגוש הולך להיות ההמלט [מסמן למחזאי לקום] של המאה העשרים ואחד. [מחזאי מתישב חזרה].

ההמלט. [מסמן לו שוב לקום והמחזאי קם ומתישב]. ביני לבין זיגוש יש יחסים שזה לא להאמין. שלושה

תיאטראות רוצים אותו עכשיו אחרי שאני גיליתי אותו. איזה המלט. [מסמן לקום]. דומה לי הא? (נעמד מאחורי המסגרת כשראשו מציץ ממנה). דומה לי או לא דומה לי? [יוצא מהתמונה]. דומה לי נכון? [מכניס שוב ומוציא] מדהים איזה דמיון יש ביננו. נכון? [מכניס שוב ומוציא].

מחזאי: כן.

מנהל: ההמלט! [מסמן למחזאי לקום]

מחזאי (קם): די כבר.

מנהל: אף אחד לא יקח אותו ממני. אף אחד. הוא השחקן שלי! מליון דולר אני לא מוכר אותו ואני מדבר איתך על הצעה שקיבלתי. אני עשיתי פה צעד שאף אחד לא היה עושה. אתה מבין מה שאני אומר? אני מחפש חומרים כאלה. כמו המלט [מסמן לקום]. גאוניים. כי אני גאון, אתה מבין את זה? ושליח. ויש לי מסר להעביר. ואני רוצה מחזות שיעבירו את המסר שלי. (נע על הבמה מצד אחד לשני) אני רוצה מחזות עם שחקנים, אתה מבין את זה? שחקנים אמיתיים, מחזות עם רקדנים, מחזות עם מוזיקה, עם צ'לו, עם כנר על הגג, ופסנתר בתוך הקהל, אתה מבין? אני רוצה את הירח, אני רוצה מלחמה, אני רוצה שואו, אני בהיסטריה, אתה מבין מה שאני אומר? מה אתה בכלל מעיז להביא לי את הקאקה הזו. פה זה תאטרון רפרטוארי. ואני המנהל האומנותי של התאטרון הרפרטוארי!!!

[פאוזה]

מחזאי: מה זה תאטרון רפרטוארי?

(פאוזה)

מנהל: אתה צוחק עלי?

מחזאי: לא.

מנהל: אתה לא יודע מה זה תאטרון רפרטוארי?

מחזאי: לא.

מנהל: אז אני אסביר לך.

[פאוזה ארוכה. המנהל נעמד לרגע על האצבעות שלו. ממצמץ בעין אחת ונוחת שוב על כפות רגליו]

מחזאי: תאטרון ממסדי.

[נשמע צלצול]

מנהל: בדיוק. [מנהל מסתובב והולך לכיוון השולחן שלו]

מחזאי: לקהל הרחב.

מנהל: צר, רחב... קהל. למה להגדיר? למה לתייג? קהל.

מחזאי: אתה מחפש מחזה שמדבר לכולם.

מנהל: לא. אני מחפש מחזה שידבר רק לעצמי. בטח שאני מחפש מחזה שמדבר לכולם. ואתה איזה מחזה מחפש

בדיוק? מחזה שמדבר רק לעצמך? זו היתה גם הטעות של אבא שלך. בגלל זה הוא מת. (מתישב)

מחזאי: בגלל מה?

מנהל: בגלל המוח הצר, והמונוגומי שלו.

מחזאי: חשבתי שהוא מת על הבמה.

מנהל: עוד פעם מתחכם?

מחזאי: לא.

מנהל: נכון. הוא מת על הבמה. אחרי ההצגה אנשים באו לראות אותו והוא לא היה ואתה יודע למה הוא לא

היה?

מחזאי: כי הוא מת.

מנהל: ואתה יודע למה הוא מת?

מחזאי: בגלל המוח הצר והמונוגומי שלו.

מנהל: אתה מתחיל להבין איפה אתה נמצא.

מחזאי: בתאטרון הרפרטוארי.

מנהל: יפה מאד.

מחזאי: תודה. *[קם, הולך ומתקרב לדלת היציאה, חוזר חזרה לשולחן, לקחת את המחזה, אוסף אותו לתיק*

שלו ומתכוון לצאת. המנהל לכאורה מגיב לזה באדישות. אף לוקח לגימה מכוס המים כדי להדגיש את הפגנת

האדישות]

מנהל: והגיע הזמן שתפסיק לדבר על אבא שלך.

מחזאי (מסתובב בהתרסה): אתה דיברת.

מנהל: אני דיברתי?

מחזאי: כן.

מנהל: דיברתי עם עצמי?

מחזאי: לא.

מנהל: אז עם מי דיברתי? איתך?

מחזאי: כן.

מנהל (*קם אליו*): אז למה אתה אומר שאני דיברתי, אם גם אתה דיברת. אתה עושה איתי תחרות?

מחזאי: לא.

מנהל: אתה חושב שאני מדבר על אבא שלך עם כל אחד? תענה לי. למה אתה שותק? זה מה שאתה חושב? כל היום תחרות, פרנויה, חשבונות. (פאזזה. פורש ידיים, מזמין את המחזאי לחיבוק אבהי. מחזאי מניח נענה, מניח את ראשו על חזה של המנהל בתמהון מוחלט). ביננו, זה משנה מי דיבר ראשון ביננו? ביננו, זה משנה? מי יזכור את זה עוד מליון שנה. זה העולם. יש חיים. יש מתים. גברים דופקים נשים ונשים בוגדות בגברים. זה הכל ותודה רבה. מסור ד"ש לעצמך, כל העולם במה, וכל האנשים המה הם. פרו ורבו, אלוהים אמר. לא אני. הוא. גם לא אמר. ציווה. הוא אמר עם מי? הוא אמר מתי? לא. הוא לא שאל שאלות, ולא ביקש חוות דעת. פרו ורבו. זה הכל. טוב. בוא נעזוב את זה. בו. שב. (יושב) כל הזמן אבא שלך אבא שלך. קדימה, די, בוא נשנה נושא. מה שלום

אמא שלך?

מחזאי: אמא שלי?

מנהל: עדיין רוקדת?

מחזאי: כן.

מנהל: היא שלחה אותך אלי?

מחזאי: לא.

מנהל: אז איך היה לך את המספר שלי?

מחזאי: השגתי אותו.

מנהל: השגת אותו.

מחזאי: כן.

מנהל: לבד. יפה. בחור עצמאי. אבל היא בטח סיפרה לך עלי?

מחזאי: קצת.

מנהל: מה?

מחזאי: ששיחקתם יחד.

מנהל: זהו?

מחזאי: שהיא עשתה לכם את הכאורגרפיה בהצגות.

מנהל: זהו?

מחזאי: כן.

מנהל: לא יותר?

מחזאי: לא.

מנהל: שום דבר.

מחזאי: לא.

מנהל: אבל היה לנו יותר. היא לא סיפרה לך על זה?

מחזאי: לא.

מנהל: היינו מאד קרובים זה לזה. היא לא סיפרה לך?

מחזאי: לא.

מנהל: לא סיפרה לך כלום?

מחזאי: כלום.

מנהל (מזיז את השולחן לכאורה בתנועות מיניות): כלום.

מחזאי: כלום.

מנהל: כלום.

מחזאי: כלום.

מנהל: כלום.

מחזאי (דופק על השולחן לכאורה כדי לייצב אותו): קצת.

מנהל: קצת.

מחזאי: כן, קצת.

מנהל: היינו מאד קרובים זה לזה אבא שלך ואני. מאד קרובים. אפשר להגיד שהיינו אחים... עוד פעם אבא

שלך... רגע אחד מנסים לשכוח ממנו ושוב הוא נכנס. ותיכף תגיד לי שאני התחלתי לדבר עליו. נכון? [לוקח

שזיף]. אני לא מפסיק לאכול, הא? גם הקרחת. לא מפסיק להקריח. כולי קירח ועדיין ממשיך להקריח. ואני לא

יודע אם אני מקריח בגלל שאני אוכל, או שאני אוכל בגלל שאני מקריח. לדעתי, אני בפחד. בגלל זה אני אוכל.

שידעו שאני חי. כי זה הכי מפחיד אותי - המוות. כי עם הפחד עוד אפשר לחיות. אבל עם המוות- קשה. (מרים

שזיף בלי להסתכל על הקערה, כמו בתנועה בלתי רצונית) תסתכל עלי טוב. (מקרב את הפנים אליו) יש לי פרצוף

של חי או מת. ככה סתם. בלי שאני אוכל. בלי שאני עושה כלום. אני נראה חי או מת. את האמת.

מחזאי: חי.

מנהל: שקרן. שקרן ורמאי. כמו אבא שלך. הנה, שוב פעם אבא שלך. מנסים להיפטר ממנו והוא נכנס בכוח.

די כבר. כמה אפשר לדבר עליו. מהרגע שנכנסת. איפה היינו?

מחזאי: אמרת שהייתם כמו אחים. אתה ואבא שלי.

מנהל: נכון. אחים. כך שאתה יכול לקרוא לי דוד אם אתה רוצה.

מחזאי: דוד?

מנהל: לא דוד. דוד. [לוחש]

מחזאי: דוד.

מנהל: בדיוק. דוד. היתה ביננו ברית. ברית אחים. אחים לנשק. אחים להמלט. קום. ואז באה אמא שלך... אח' איזה רגליים. היינו מאוהבים בה עד היסוד. עדיין רוקדת?

מחזאי: שכבת איתה?

מנהל: מה?

מחזאי: שכבת עם אמא שלי?

מנהל: זה מה שהיא אמרה לך?

מחזאי: לא.

מנהל: אז למה אתה שואל?

מחזאי: סתם.

מנהל: סתם?

מחזאי: כן.

מנהל: סתם שאלה. כל אחד שאתה מדבר אתו, אתה שואל אותו אם הוא שכב עם אמא שלך?

מחזאי: לא.

מנהל: אז מה זה סתם.

מחזאי: סתם. יצא לי. דיברת על אבא שלי. אז זה מה שבא לי לראש.

מנהל: ששכבתי עם אמא שלך.

מחזאי: כן.

מנהל: איפה?

מחזאי: מה?

מנהל: איפה היא אמרה לך ששכבנו?

מחזאי: היא לא אמרה לי.

מנהל: אז תחשוב איפה. פה? על הבמה?

מחזאי: רק שאלתי.

מנהל: רק שאלת.

מחזאי: כן.

מנהל: אז עכשיו אני שואל אותך. איפה אתה חושב שהתעלסתי עם אמא שלך.

מחזאי: לא יודע.

מנהל: אז תחשוב, תדמיין. אתה מחזאי, לא? יש לך דמיון. תחשוב.

מחזאי: לא יודע.

מנהל: סתם זרקת שאלה.

מחזאי: כן.

מנהל: פתאום עלה לך לראש. דיברנו על אבא שלך, אז זה מה שבא לך ראשון לראש.

מחזאי: כן.

מנהל: בפעם הבאה תחשוב לפני שאתה זורק שאלה. תדמיין. ואז תזרוק שאלה.

מחזאי: טוב!

מנהל: קדימה, בוא נסגור את השיחה. הקדשתי לך עשר דקות ושני קילו. לדעתי זה המון בשביל מנהל תאטרון

רפרטוארי. המון. שלום ולא להתראות. (פאוזזה. מחזאי ממשיך לשבת). המלט! [מחזאי קם]

מחזאי: זהו?

מנהל: מה אתה רוצה? לחיצת יד? חיבוק?

מחזאי: מה עם המחזה?

מנהל: כן, מה אתו?

מחזאי: בשבילו באתי.

מנהל: באמת?

מחזאי: נפגשנו בשבילו.

מנהל: בשבילו?

מחזאי: כן.

מנהל: אז תסביר לו בעדינות שאנחנו כרגע מאד מצטערים אבל אנחנו לא יכולים להעלות אותו. תסביר לו. אולי

הוא יבין- אחרי הכל מדובר במחזה רגיש.

מחזאי: אני לא בטוח.

מנהל: אני בטוח שהוא לפחות יודה לך על המאמץ.

מחזאי: אני לא.

מנהל: יש לי הרגשה שאם תישאר פה עוד קצת, אני פשוט אוכל אותך.

מחזאי (פאוזזה): אתה לא רוצה להעלות את המחזה?

מנהל: אני מאד רוצה להעלות אותו. באש.

מחזאי: אבל למה?

מנהל: המלט!

מחזאי (קם): אבל- (מתישב)

מנהל: המלט!

מחזאי (קם): אבל- (מתישב)

מנהל: המלט!

מחזאי (קם): טוב, בסדר. אני רק רוצה שתדע שזה מאד חשוב לי להגיד לך...

מנהל: המלט!

מחזאי: אתה לא מבין. מאד חשוב לי מאד שתדע..

מנהל: המלט!

מחזאי: אז אני רק רוצה שתדע... שאני מאד מאד מעריך את זה שקראת את ה-

מנהל (דופק על השולחן): אוקיי. נראה לי שהם פה.

מחזאי: מי?

מנהל: זהו, נגמר לנו הזמן. מצטער.

מחזאי: אבל-

מנהל (דופק על השולחן): אנחנו נצטרך להמשיך את השיחה הזאת בהזדמנות אחרת. (לוקח את הדפים של

המחזה כדי לתת לו ומוביל אותו לדלת).

מחזאי: אתה לא מבין. אתה האדם היחיד שאני מכיר בתאטרון. אתה כמו דוד שלי.

מנהל: לא דוד. (לוחש). דוד.

מחזאי: כן, דוד.

[מנהל דופק שוב שלוש פעמים, הפעם עם הרגל על הריצפה].

מחזאי: אתה כמו דוד בשבילי.

מנהל: אוקיי. נכון. אתה צודק. אחרי הכל, אבא שלך ואני, שניה, אני אגיד להם שאני עסוק. ונשב על זה כמו

שצריך. אני לא אשלח אותך ככה. [מנהל ניגש לדלת, ומדבר לכאורה עם האנשים מעבר לדלת]. אה, זה אתה,

אני מאד מצטער, אני פשוט פה עם מישהו. (מסתכל על המחזאי) מישהו חשוב. שניה. אני יודע. שניה. (חוזר).

קניתי לנו שתי דקות. אני שלך. דבר. (חוזר לשולחן שלו. דופק שוב על השולחן. מתנצל). עד שאני רוצה לעזור

למישהו. באמת. סליחה, מה אמרת?

מחזאי: לא אמרתי לך אבל חשוב לי להגיד לך שאני... רוצה להגיד לך שחשוב לי לומר לך... באמת. כמה אני... אני

מאד שמח שקראת את המחזה. באמת. מאד מעריך את זה.

מנהל: העונג כולו שלי.

מחזאי: אז מה אתה אומר?

מנהל: לגבי מה?

מחזאי: המחזה. מה אתה חושב.

מנהל: תראה, כרגע אני שוב אומר, הוא לא טוב.

מחזאי: המחזה לא טוב?

מנהל: למה אתה בהיסטריה? אתה רוצה שזיף?

מחזאי: אמרת קודם שהוא טוב.

מנהל: כי קודם הוא היה טוב.

מחזאי: אבל לא שיניתי בנתיים כלום.

מנהל: לקחת את זה קצת למקום קצת לא טוב. הרעיון היה יפה. תחזיר את זה למקום הקודם, וזה יחזור להיות

יפה. זה הכל. (צועק לכיוון הדלת). רק שניה! [דופק על השולחן. עכשיו המחזאי רואה את זה]. תראה, אני חייב

ללכת. אני מאד מצטער. הכי חשוב, תמשיך לכתוב. תבטיח לי שאתה ממשיך לכתוב, ותהדק קצת. יש כמה

מקומות שצריך להדק. לא יותר מדי. אבל תצמצם, תצמצם, ותהדק. להערכתך אם אתה מצליח לצמצם את

המחזה לכמה דקות. שלוש-ארבע דקות. זה יהיה פגז.

מחזאי: אבל אמרת שאנחנו מעלים את זה. אמרת שאנחנו מעלים את המחזה שלי על הבמה. פה.

מנהל: פה? מעלים את המחזה שלך? איפה? פה? פה או פה? פה? בתאטרון שלי? (צוחק צחוק גדול ומפסיק

באחת). אל תצחיק אותי! את הדבר הזה פה? למה? כי אבא שלך מת?

מחזאי: מה?

מנהל: בגלל שהוא נמצא עכשיו בשמיים, אז אני עכשיו צריך ללקט מהאדמה כל פיסת מחזה שהבן שלו כתב

עליו?

מחזאי: זה לא על אבא שלי.

מנהל: לא?

מחזאי: אני לא כתבתי את המחזה הזה על אבא שלי.

מנהל: אתה לא כתבת את המחזה הזה על אבא שלך?

מחזאי: לא. אני כתבתי את זה על מישהו אחר.

מנהל: מי?

מחזאי: אף אחד. זאת אומרת לא מישהו שאני מכיר.

מנהל: אז איזה מישהו שאתה לא מכיר?

מחזאי: סתם. דמות. שהמצאתי. מהדמיון.

מנהל: מהדמיון.

מחזאי: בדיוק.

מנהל: סתם.

מחזאי: כן.

מנהל: מהדמיון.

מחזאי: כן.

מנהל: שבמקרה הדמות הזאת היא גם שחקן.

מחזאי: נכון.

מנהל: שבמקרה הדמות הזאת, שהיא שחקן במקרה הדמות הזאת, מתה על הבמה.

מחזאי: כן.

מנהל: סתם.

מחזאי: כן.

מנהל: במקרה.

מחזאי: כן.

מנהל: ואבא שלך?

מחזאי: מה אבא שלי?

מנהל: מה הוא היה בדיוק? הוא לא היה שחקן?

מחזאי: הוא היה שחקן.

מנהל: גדול-

מחזאי: כן.

מנהל: שחקני התאטרון הזה. איך הוא מת... רק שאבא שלך מת על הבמה כמו שהדמות שלך מתה על הבמה.

מחזאי: נכון, אתה צודק, לא חשבתי על זה ככה. זאת אומרת כשכתבתי לא חשבתי על זה ככה, זה כנראה בא

מהלא מודע.

מנהל: הלא מודע.

מחזאי: כן. אבל עדיין יש הבדל. אבא שלי מת סתם על הבמה והדמות במחזה-

מנהל: סתם על הבמה?

מחזאי: כן. סתם. פה הוא לא מת סתם.

מנהל: איפה פה?

מחזאי: במחזה.

מנהל: אה. במחזה הדמות שלך לא מתה סתם. ואבא שלך מת סתם. כשמישהו מת על הבמה, בתוך הצגה,

כשהקהל רואה אותו נופל על הבמה, ושותת דם, לא הייתי קורא לזה סתם.

מחזאי: נכון.

מנהל: הייתי קורא לזה אירוע מאד יוצא דופן.

מחזאי: אני מסכים איתך.

מנהל: בטח כשמדובר בגדול שחקני התיאטרון. בטח כשזה אבא שלך.

מחזאי: נכון.

מנהל: נכון?

מחזאי: כן.

מנהל: אז למה אמרת סתם?

מחזאי: לא התכוונתי סתם במונח של סתם. התכוונתי להגיד שהוא מת בלי סיבה. במקום הכי עצוב של המילה.

מנהל: אז תגיד במקום הכי עצוב של המילה.

מחזאי: צודק. לא חשבתי ש...

מנהל: שב! [מחזאי מתישב על הכיסא]. [כמו בחקירה]. למה כתבת את המחזה הזה? דבר. למה?

מחזאי: לא יודע. לא חשבתי על זה יותר מדי.

מנהל: לא חשבת.

מחזאי: לא. זה סתם. יצא לי.

מנהל: סתם.

מחזאי: כן.

מנהל: למי כתבת את זה?

מחזאי: לעצמי.

מנהל: לעצמך?

מחזאי: כן.

מנהל: למה?

מחזאי: מה למה?

מנהל: למה כתבת את המחזה הזה.

מחזאי: אני לא יודע.

מנהל: פה זה תאטרון.

מחזאי: אני יודע שפה זה תאטרון.

מנהל: תאטרון רפרטוארי.

מחזאי: אני הבנתי את זה. אני לא חשבתי, זה פשוט סתם...

מנהל: עוד פעם סתם.

מחזאי: לא, לא סתם. זה מה-

מנהל: לא מודע.

מחזאי: כן.

מנהל: הלא מודע שלך הזה, אתה לא חושב שהוא בעייתי קצת? אתה לא חושב שכדאי להתחיל לטפל בו? טוב,

תקשיב, אני כואב לי הראש. בוא, בוא נסגור את השיחה הזאת. גם אתה נראה לי קצת מבולבלי. הא? בוא אני

אראה לך את הדלת, נשמור על קשר, ותמסור ד"ש לאבא שלך. הא, הוא מת. נכון. סליחה.

מחזאי: למה? למה אתה עושה את זה? בגלל שלא אכלתי? בגלל שלא אכלתי שזיף? בגלל שלא שתיתי קפה?

בגלל שדיברתי על אבא שלי? אם במחזה שלי חסר משהו, אני רוצה לדעת מה זה? מה חסר במחזה שלי!

מנהל: למה אתה בהיסטריה? אתה רוצה שזיף?

מחזאי: לא! כן.

[מחזאי לוקח שזיף. מגיש אותו לפה שלו, כמעט נוגס]

מנהל: רצח.

[נשמע צלצול פעמון]

מחזאי (מסיר את השזיף מהפה. לא נוגס): רצח?

מנהל: כן.

מחזאי: במחזה שלי חסר רצח?

מנהל: ופסנתר.

מחזאי: רצח ופסנתר?

מנהל: כן.

מחזאי: אבל במחזה שלי יש רצח.

מנהל: איזה מחזה? המחזה הזה?

מחזאי: כן.

מנהל: יש פסנתר?

מחזאי: לא. אין. אבל אפשר להכניס.

מנהל: לא ראיתי את זה ככה.

מחזאי: אבל ככה זה.

מנהל: אתה בטוח? כי אני לא ראיתי שום רצח.

מחזאי: כשהרוצח רוצח את השחקן.

מנהל: זה הרצח?

מחזאי: בוודאי שזה הרצח.

מנהל: יש פסנתר?

מחזאי: לא. אבל אפשר להכניס.

מנהל: לא ראיתי את זה ככה.

מחזאי: אבל זה ככה.

מנהל: אני לא רואה את זה ככה.

מחזאי: אז אני אקריא לך.

מנהל: אני מעדיף לבד.

מנהל מתישב על הכיסא. ומצטט בקול מהמחזה:

"שחקן עומד על הבמה.

שחקן נותן מונולוג.

שחקן מסיים מונולוג.

שחקן עומד לעזוב את הבמה.

לפתע הרוצח אוחז את השחקן בכתפיו, רוצח דוקר אותו פעמיים בחזה, פעם אחת באף". למה באף? לא

משנה.

שחקן-"איך יכולת"

רוצח-"לא ציפית".

שחקן נופל. שחקן שותת דם. אבא, אבא, אבא". יפה מאד.

מחזאי: תודה רבה.

מנהל: איפה פה הרצח?

מחזאי: הוא הרגע דקר אותו!!! פעמיים בחזה ופעם אחת באף.

מנהל: למה באף?

מחזאי: זה לא משנה. הוא מת.

מנהל: אז זה הרצח?

מחזאי: כן!!!

מנהל: ואיפה הפסנתר?

מחזאי: אין פסנתר. אבל אתה יכול להכניס פסנתר. אפילו שני פסנתרים. אחד על השני. פסנתר על

פסנתר!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

מנהל: אתה שוב מתחכם.

מחזאי: אני לא מתחכם.

מנהל: כמו אבא שלך.

מחזאי: לא.

מנהל: אז מה זה היה "שני פסנתרים. אחד על השני. פסנתר על פסנתר". מה זה היה?

מחזאי: זה...אני מצטער, אני...

מנהל (פאזזה): אתה בוכה?

מחזאי: לא.

מנהל: אתה בוכה.

מחזאי: אני לא. אני בסדר.

מנהל: אז למה הפרצוף שלך דולף?

מחזאי: כי אני לא מבין.

מנהל: אז כל פעם שאתה לא מבין משהו אתה מתחיל לבכות?

מחזאי: לא, לא.

מנהל: תראה, אם באת בשביל זה, אז שיהיה לך ברור, אני אין לי את זה, אוקיי? אין לי את זה. אם היה לי את

זה.. אבל אין לי. אני לא אוכל לגדל אותך.

מחזאי: לא ביקשתי ממך את זה.

מנהל: אם הייתי רוצה, הייתי עושה ילדים בעצמי.

מחזאי: טוב.

מנהל: תראה, אני שוב פעם אומר, אני חושב שזה טוב שכתבת מחזה על אבא שלך.

מחזאי: זה לא על אבא שלי!

מנהל: אתה עוד פעם בוכה.

מחזאי: לא.

מנהל: אז תפסיק עם זה.

מחזאי: אני מצטער.

מנהל: מה יש לך? למה אתה תמיד גורם לי להרים את הקול?

מחזאי: אני פשוט... אני לא מבין.

מנהל: אז אני אסביר לך.

מחזאי: טוב.

מנהל: פה זה תאטרון.

מחזאי: אני יודע.

מנהל: אני מדבר על תאטרון רפרטוארי.

מחזאי: גם אני מדבר על תאטרון רפרטוארי.

מנהל: אתה אולי מדבר על תאטרון רפרטוארי. אבל אתה כנראה לא מבין בתאטרון רפרטוארי. אם היית מבין

בתאטרון רפרטוארי לא היית מדבר על תאטרון רפרטוארי כמו שאתה מדבר או שהיית מחכה כמה שנים. כדי

להבין בתאטרון רפרטוארי צריך כמה שנים להיות בתאטרון רפרטוארי, אתה מבין?

מחזאי: כן.

מנהל: די, תרגע, אני לא אומר שהמחזה שלך לא טוב. רק צריך לשפר אותו. אתה מבין?

מחזאי: כן.

מנהל: אתה מבין שצריך לשפר אותו.

מחזאי: כן.

מנהל: יופי. איך.

מחזאי: מה איך?

מנהל: איך אתה מבין שצריך לשפר אותו.

מחזאי: אתה הרגע אמרת את זה.

מנהל: איך לשפר אותו.

מחזאי: כן.

מנהל: מה כן. אתה רוצה שאני אעזור לך לשפר אותו או לא?

מחזאי: רוצה.

מנהל: יפה. איך?

מחזאי: מה איך?

מנהל: איך אתה מבין שצריך לשפר אותו.

מחזאי: אתה הרגע אמרת את זה.

מנהל: איך לשפר אותו.

מחזאי: כן.

מנהל: מה כן. אתה רוצה שאני אעזור לך לשפר אותו או לא רוצה?

מחזאי: רוצה.

מנהל: יופי. איך?

מחזאי: לא יודע.

מנהל: אז תשאל אותי.

מחזאי: מה?

מנהל: תשאל אותי איך.

מחזאי: איך?

מנהל: לא ככה. אתה רוצה שאני אעזור לך או לא?

מחזאי: רוצה.

מנהל: אז תשאל אותי כמו בנאדם שצריך עזרה.

מחזאי: אני ממש לא מבין.

מנהל: מה אתה לא מבין? אתה צריך עזרה באיך לבקש עזרה?

מחזאי: לא יודע.

מנהל: אז תשאל אותי.

מנהל: אני קצת מבולבל.

מנהל: אתה רוצה שזיף?

מחזאי: לא.

מנהל: אתה לא אוכל כלום.

מחזאי: אני בסדר.

מנהל: קפה? שאני אקרא ל...מלצרית?

מחזאי: לא.

מנהל: למזכירה?

מחזאי: לא.

מנהל: נו, אז קדימה, תעזר בי. אני שלך. קדימה. נו?

מחזאי: מה?

מנהל: תבקש שאני אעזור לך.

מחזאי: הא, לבקש ממך עזרה? אני לא הבנתי... אתה רוצה שאני אבקש עזרה, אז בסדר...אז...

מנהל: אוקיי. אוקיי. בוא נעשה תרגיל. תחשוב שאתה בבור עמוק ואתה צריך לבקש ממני עזרה.

מחזאי: בבור עמוק?

מנהל (מחזאי משתף פעולה ומתכופף מעט). כן. מצוין. תרד עוד, בור עמוק מאד, על הברכיים, יופי, יופי. אז כבר

תוריד את הנעליים. (מחזאי מוריד). יופי. אתה בבור עמוק, תחשוב שאתה שם שלושה ימים, לא אכלת שנתיים,

אתה צמא לכוס מים, (הולך לכיוון השלחן ומטפס עליו) פתאום מגיע המושיע [מצביע על עצמו]. זה אני. עכשיו

תבקש עזרה.

מחזאי: אתה יכול לעזור לי עם המחזה שלי? בבקשה.

מנהל: אוקיי. צא החוצה.

מחזאי: מה?

מנהל: אם אתה לא לוקח את זה ברצינות אז...

מחזאי: לא, לא, זה רק היה חימום. זה בסדר. אני יכול לעשות יותר טוב. (עושה קולות של קור, וקושי)

מנהל: יופי.

מחזאי: ברררררר... קר... רעב... רוצה.. מאד... אתה יכול לעזור לי עם המחזה שלי?

מנהל: מה זה היה? אני חושב ששמעתי משהו.

מחזאי: אתה יכול לעזור לי עם המחזה שלי.

מנהל: מי זה שם למטה. אני לא שומע.

מחזאי: "אני פשוט זה המחזה הראשון שלי ואני צריך עזרה אתו". [צועק]

מנהל: כי המנהל האמנותי של התאטרון?

מחזאי: בדיוק.

מנהל: אז תגיד את זה.

מחזאי: כי אתה המנהל האמנותי של התאטרון.

מנהל: יופי. עכשיו מהתחלה.

מחזאי: קר פה. אני צריך עזרה במחזה שלי, כי זה מחזה ראשון שלי ואתה המנהל האמנותי של התאטרון אז אתה

בטח מבין בזה, כי אתה בתאטרון הרבה שנים, אז אולי תוכל לעזור לי?

מנהל: יפה מאד.

[מחזאי מתלבש חזרה]

מנהל (מתישב): תראה, דבר ראשון, אני הייתי מוציא את הפסנתר.

מחזאי: את הפסנתר?

מנהל: אלא אם כן אתה רוצה לעשות מיוזקל. אתה רוצה לעשות מיוזיקל על אבא שלך?

מחזאי: זה לא על אבא שלי!!!!

מנהל (מתנפל עליו): מה לא על אבא שלך?! מה לא על אבא שלך? 1 [מרים את הכיסא ומפיל אותו על המחזאי

שמתחמק ממנו ברגע האחרון]. המחזה שלך מדבר על שחקן תאטרון, נכון?!

מחזאי: נכון.

מנהל: שחקן תאטרון.

מחזאי: נכון.

מנהל: ומה אבא שלך היה? פיל?

מחזאי: לא! הוא היה גדול שחקני התאטרון.

מנהל: בדיוק.

מחזאי: גדול.

מנהל: כן.

מחזאי: שחקני התאטרון הזה. אבל זה לא עדיין לא אומר ש-

מנהל: לא? (מצטט בעל-פה) "שחקן-איך יכולת. רוצח-לא ציפית. שחקן נופל על הבמה. שותת דם-

מחזאי: זה לא על-

מנהל: "אבא, אבא, אבא". למי הוא קורא "אבא, אבא, אבא". תראה, בתור מילים אחרונות זה מאד יפה. מאד

מרגש. אבא, אבא, אבא. בדרך-כלל אני לא אוהב חזרתיות אבל פה זה יפה. אבא, אבא, אבא, למי הוא אומר את

זה? הא?

מחזאי: לאבא של הדמות של השחקן שמת.

מנהל: ואיך הוא מת? איך? "לפתע רוצח אוחז את השחקן בכתפיו, דוקר אותו פעמיים בחזה ופעם אחת באף"

ואבא שלך איך מת? איך?

מחזאי: דקרו אותו?

מנהל: בוודאי שדקרו אותו. ואיפה הוא דקרו אותו? בתחת?

מחזאי: לא.

מנהל: ברור שלא. אני הייתי מולו כשזה קרה. אני ראיתי איך דוקרים אותו פעמיים בחזה ופעם אחת באף.

מחזאי: פעמיים בחזה ופעם אחת באף?

מנהל: כן.

מחזאי: זה כמו במחזה שלי.

מנהל(פאוזזה): מה, אתה עושה את עצמך?

מחזאי: לא. לא.

מנהל: מה לא? מה?

מחזאי: אני לא ידעתי...באמת, אני בעצמי לא יודע איך זה קרה, איך אני אדע, אני בכלל לא, אני בכלל לא... אני

לא הכרתי אותו בכלל, לא היה לי קשר אליו, זאת אומרת, לא ראיתי אותו כמעט, אני לא הייתי חושב על זה

בכלל... אבל, כן, אתה צודק, זאת אומרת, לא, ברור שלא, זאת אומרת סתם, אני הייתי בטוח שבאתי לפה... אבל

עכשיו אני מבין שלא באתי לפה...זאת אומרת באתי לפה סתם, זאת אומרת באתי, אבל לא בגלל מה שחשבת

שבאתי לפה, כלומר כן באתי לפה כי הוא מת פה, אבל לא חשבתי שבגלל שאולי באמת, בלא מודע... אולי רציתי אתו קשר שלא היה לי... אתה יכול לחבק אותי?
מנהל: סליחה.

מחזאי: אתה יכול לחבק אותי בבקשה?
מנהל: אני אהרוג אותך. תיזהר. אל תתקרב אלי.
מחזאי: אני רוצה חיבוק. אני בחיים לא קיבלתי חיבוק. אני רוצה שאבא שלי יחבק אותי. חזק. אני רוצה חיבוק מאבא שלי. חבק אותי! אני אוהב אותך.
מנהל (בורח ממנו לעבר הדלת): אני לא אבא שלך.

מחזאי: אבל אתם הייתם אחים. אתה אמרת בעצמך שאני יכול לקרוא לך "דוד" אם אני רוצה.
מנהל: לא דוד. (לוחש) דוד.

מחזאי: כן. דוד.

מנהל: תקשיב, אני אין לי את זה. אוקיי. אין לי את זה. אם היה לי את זה... אבל אין. אין לי את זה. אני לא אוכל לגדל אותך.

מחזאי: לא, אל תגיד את זה. תחבק אותי.

מנהל (מחפש את הדלת, לא מוצא אותה, מסתובב סביב הבמה, מחפש אחריה): אם הייתי רוצה ילדים, הייתי

קונה אותם בעצמי. (ממשיך להסתובב, חסר אונים, מחפש את הדלת) היתה פה דלת. אני בטוח. איפה הדלת?

איפה? תקשיב, אנחנו היינו חברים. היו בעיות. אני לא אומר שלא. היו חילוקי דעות. היה נחמד. אבל זהו. זה

נגמר. הוא מת. פתאום אני צריך לראות אותו שוב ועוד בגירסת המחזאי, לא היתה פה דלת?

מחזאי: אז רק תספר לי איך הוא היה. הוא היה דומה לי?

מנהל: הדלת היתה פה. לא? אתה נכנסת מאיפה? מפה, לא?

מחזאי: הוא היה שחקן טוב, נכון? תספר לי. כולם העריצו אותו, נכון?

מנהל: תקשיב לי. אתה לא שומע אותי? [במצוקה אדירה] אתה לא זוכר שהיתה פה דלת? מה הדבר הראשון

שאתה זוכר?

מחזאי: ארבעים עמודים.

מנהל: מה?

מחזאי: שעה וחצי?

מנהל: שעתיים.

מחזאי: כולל הפסקה.

מנהל: לא.

אחרי זה הוא התפלא למה אין קהל בהצגות שלו. בטח. איך אפשר להתרכז כשהמלט יורק עליך. זה מאבד את האשליה. אתה מבין? איפה הדלת? איפה הדלת? תנו לי דלת. "מלכות שלמה עבור דלת". איפה הדלת. מצחיק מאד קצמן. מאד מקורי. "הדלת הנעלמת". יופי קצמן. יופי.

מחזאי: קצמן?

מנהל: רצינו לשלוח אותו לקלינאית תקשורת שילמד להגיד טקסטים בלי לירוק. אבל הוא סירב. "שיתרגלו".

נכון קצמן? "שיתרגלו". אח', ראית?

מחזאי: מה?

מנהל: ירק עליך.

מחזאי: מי?

מנהל: עכשיו תגיד לו שיחזיר את הדלת. בסדר? כל הגוף כואב לי. שיחזיר את הדלת. אולי לך הוא ישמע. כי לי

הוא לא שומע. נכון קצמן?

מחזאי: להיכן אתה מביט?

מנהל: עליו, עליו, תראה אותו חיוור, נועץ מבט עם המראה הזה שלו.

מחזאי: למי אתה אומר זאת?

מנהל: אינך רואה שם כלום?

מחזאי: איני רואה דבר. ורואה כל מה שיש.

מנהל: וכלום לא שמעת?

מחזאי: לא כלום, רק את עצמנו.

מנהל: הבט שם, הנה אינך לבוש בגדים כמו בחיינו. תראה איך הוא חומק. תראה איך הוא עובר ממש הרגע את

הסף.

מחזאי: אבי?

מנהל: אבא אבא אבא.

מחזאי: אבא אבא אבא? זה כמו במחזה שלי.

מנהל: הנה פה. פה זה קרה. פה הוא מת.

מחזאי: פה הוא מת?

מנהל: פה.

מחזאי: פה?

מנהל: פה, פה.

מחזאי: פה היתה הבמה?

מנהל: מה אני מסביר לך. פה היתה הבמה, מפה הוא בא, פה היה הדו-קרב, ופה, הוא נדקר.

מחזאי: פה?

מנהל: אתה חושב שאני לא ידעתי שזה מה שיקרה. אני אמרתי לה שזה לא הסוף, שזה ייגמר רע, שזו רק ההתחלה. אמרתי לה. פתאום היה לה צורך לנקות את עצמה. הבנאדם התיחס אליה כמו המוות. לא ירק לכיוון שלה. אבל היא פתאום צריכה לספר לו. פתאום יש לה מצפון. מצפון בתחת שלי. חשבה רק על עצמה. מה איתי, הא? חשבת פעם עלי? חשבת פעם מה יהיה איתי? אני בכלל לא התכוונתי לעשות לו כלום. זה הוא. הוא עשה את זה. הוא והיא קשרו קשר נגדי. זה ברור. אח. "שריטה, שריטה קלה, אני מודה". היינו החברים הכי טובים, אבא שלך ואני. אחים. והוא היה גדול באותו לילה, הכי גדול. "ואף על פי כן, ליבי אינו שלם עם מעשיי". הנה, פה הוא מת, הכלב. בדיוק איפה שאתה עוד עכשיו. בחיים אני לא אשכח את זה, איך הוא נפל, איך הוא שתת דם, איזו תקופה. והקהל, כן, הקהל היה באקסטזה, אתה מבין, הקהל חשב שזה חלק מההצגה.

מחזאי: הקהל חשב שזה חלק מההצגה?

מנהל: הנה. פה.

מחזאי: פה?

מנהל: מה אני אומר לך. פה. פה אבא שלך מת. מפה הוא בא, פה היה הדו-קרב התרחש, ופה בדיוק, הנה המקום, פה, לא אשכח את זה, פה דקרתי את המלט. קום. (מפנה את החרב אליו)

מחזאי: איך יכולת?

מנהל: לא ציפית.

מערכה שניה

המערכה הזאת מקיימת למעשה שתי מציאויות במקביל. האחת-הפגישה בין המנהל האמנותי למחזאי כפי שראינו במערכה הראשונה. והשניה- השעה האחרונה בחייו של קצמן - בין מה שהתרחש מאחורי הקלעים לבין הרצח עצמו על הבמה, במהלך ההצגה "המלט", כשקצמן שיחק אז את המלט והמנהל האמנותי שיחק אז את לארטס. השחקן ששיחק את המחזאי במערכה הראשון ישחק עכשיו את קצמן. בתפקיד המחזאי תהיה הבובה. לא נשמע במערכה הזאת את קולו של המחזאי.

בתחילת המערכה המנהל יושב על קצה השולחן כפי שישב בתחילת המערכה הראשונה ומעיין בדפים של המחזה. קצמן-אביו של המחזאי יוצא מתוך הבובה, מסתובב על הבמה כמו מתעורר לחיים, מנסה לקלוט מה קורה סביבו. קצמן: להיות-

(לא מצליח לסיים את המשפט. לוקח כוס מים מהשלחן, לוגם מהכוס, שוטף את הפה ויורק את המים חזרה על המנהל)

המנהל מנגב את האוזן והשיער. תוך כדי הוא מפנה מבט מחייך למחזאי כמו להסתיר את מה שאירע לו עכשיו. הוא מודע לזה שרק הוא רואה את קצמן.

קצמן *(שוב לוגם מהמים ויורק):* "להיות או לא להיות... זאת השאלה". *(פונה ישירות למנהל):* אני יכול לשאול אותך שאלה?

[ניגש לבובה, אוסף את הפיאה, מניח אותה בצורה מסודרת על ערימת השזיפים]. השולחן משמש עכשיו גם כשולחן האיפור של השחקן קצמן לפני עשרים שנה.

קצמן *(למנהל):* כששקספיר כתב "כל העולם במה, וכל האנשים שחקנים המה", למה אתה חושב שהוא התכוון. או בוא ננסח את זה אחרת, כשאלוהים אמר "פרו ורבו", סליחה, לא אמר, ציווה, מתי זה היה, אחרי שהוא זיווג בין אדם לחווה או לפני, או בוא נגיד את זה אחרת, כשאתה זיינת את אשתי, זה היה אחרי שאני והיא התחתנו או אתה מזיין אותה מהתחלה ואני לא ידעתי מזה.

מנהל *(למחזאי):* ארבעים עמודים. יפה. שעה וחצי? כולל הפסקה. מוכשר.

קצמן *(מתחמם לקראת העליה לבמה):* להיות או לא....

להיות או לא....

[מנהל קם מהכיסא. קצמן מתישב במקומו]

קצמן: אתה יודע, אני אוהב אותך! האמון ביננו, הידידות ביננו זה הדבר הכי יפה שיש. חבל שאין ים בתאטרון.

כל-כך בא לי לקפוץ איתך עכשיו למים. (קם שוב להתחמם) להיות או לא-

מנהל: אני עושה תאטרון.

קצמן: להיות או לא-

מנהל (למחזאי): אני מדבר על תאטרון רפטוארי.

קצמן: להיות או לא-

מנהל (למחזאי) אתה אולי מדבר על תאטרון רפטוארי. אבל אתה כנראה לא מבין בתאטרון רפטוארי.

קצמן: להיות או לא-

מנהל: אם היית מבין בתאטרון רפטוארי לא היית מדבר על תאטרון רפטוארי כמו שאתה מדבר או שהיית

מחכה כמה שנים. כדי להבין בתאטרון רפטוארי צריך כמה שנים-

קצמן: להיות או לא-

מנהל: להיות בתאטרון רפטוארי, אתה מבין?

קצמן: מה השאלה. או בוא ננסח את זה אחרת-

מנהל (למחזאי): אני מחפש מחזה רציני.

קצמן: כשאתה זיינת את אשתי, זה היה על הבמה או מאחורי הקלעים כשאני שיחקתי את המלט?

מנהל (למחזאי): ממש לא.

קצמן: או בוא ננסח את זה אחרת-

מנהל (למחזאי): אז אני אתן לך דוגמא.

קצמן: כשאתה זיינת את אשתי...איפה היא? [מרים במקרה לכאורה את היד של המנהל וזה אווז עכשיו לכאורה

במקרה בשזיף].

מנהל (למחזאי): שזיף?

קצמן: איפה ה...

מנהל: קפה? שאני אקרא ל....

קצמן: מלצרית.

מנהל: מלצרית? ... למזכירה?

קצמן: מלבישה...

מנהל: יש לי כל הזמן הרגשה שאני ב...

קצמן: איפה המלבישה פה?

מנהל: בית-קפה.

קצמן: איפה כולם פה?

מנהל: איפה הייתי...

קצמן: איפה הייתי...

מנהל: יפה.

קצמן: יפה. כשאתה זיינת את אשתי-

מנהל: אני עושה תאטרון.

קצמן: אתה זיינת אותה כי רצית לזיין אותה או כי אני מזיין אותה?

מנהל: זאת בדיוק הבעיה. המחזה שלך זה לא תאטרון.

קצמן: או בוא ננסח את זה אחרת.

מנהל: אני מדבר על תאטרון רפרטוארי.

קצמן: אם רצית כל-כך להיכנס לנעליים שלי, למה לא אמרת מהתחלה. היית פשוט צריך לשאול אותי איך

מספקים את אשתי. ואז הייתי אומר לך, כי זה מאד פשוט, [מדגים] אתה פשוט צריך לצעוק: להיות או לא להיות,

להיות או לא להיות, מה השאלה? כן.

מנהל: אתה מבין?

קצמן: אבל אתה יודע מתי אני באמת מבין את המשפט "כל העולם במה" מתי אני מבין אותו לעומקו של עניין?

מנהל: אני מחפש מחזה רציני.

קצמן: כשהיא מגיעה לשיא, אתה יודע מה היא צורחת? בלי שאני מבקש ממנה בכלל. ככה מעצמה. אפילו לא

דיברנו על זה, אתה יודע מה היא אומרת? מה היא צורחת?

מנהל: אז אני אתן לך דוגמא.

קצמן: נו, איפה היא? [מריס כמו קודם את היד ובמקרה פוגעת ביד של המנהל שנוגעת במקרה בשזיף ומרימה

אותו]

מנהל: שזיף?

קצמן: איפה ה...?

מנהל: קפה? שאני אקרא ל....

קצמן: מלצרית.

מנהל: מלצרית? ... למזכירה?

קצמן: מאפרת...

מנהל: יש לי כל הזמן הרגשה שאני ב....

קצמן: איפה המאפרת פה? [מפזר בכעס פודרה]

מנהל (משתעל): בית-קפה.

קצמן: איפה כולם? מה זה התאטרון הזה? איפה?

מנהל: איפה היינו?

קצמן: איפה היינו? יפה. כשהיא מגיעה לשיא, אתה יודע מה היא אומרת? מה היא צורחת?

מנהל: המלט!

קצמן: בדיוק. המלט. אתה מבין? אני הולך, אני מדבר, אני חושב, אני אפילו מזיין כמו הנסיך הנורווגי.

מנהל (לקצמן): דני. (למחזאי) זה בדיוק מה שאני אומר. אתה לא שקספיר.

קצמן: או בוא ננסח את זה אחרת.

מנהל: אתה רוצה עוד דוגמא?

קצמן: אתה מבין? אין עולם ובמה, יש רק במה. אין קצמן והמלט. יש רק-

מנהל: המלט.

קצמן: המלט.

מנהל: כן.

קצמן: כשאני על הבמה אני נטול זהות -

מנהל: אמרתי המלט.

קצמן: אני נטול מין, נטול דיעה

מנהל: אתה רוצה עוד דוגמא?

קצמן: נטול אישה

מנהל: המלט!

קצמן: אין לי שום דבר משל עצמי. כשאני על הבמה, אני אני.

מנהל: כן. המלט, המלט, המלט, המלט.

קצמן: נטו כלי, נטו דמות, נטו שחקן.

מנהל: המלט.

קצמן: או בוא ננסח את זה אחרת. כששקספיר אמר כל האנשים שחקנים המה, הוא לא התכוון אליך. אתה לא

שחקן.

מנהל: אז מה אמרת?

קצמן: אתה אין לך את זה. אין לך את ההמלט.

מנהל (למחזאי): "אמרת כבר המלט".

קצמן: אם היה לך את זה, אבל אין לך את זה. אין לך את המלט.

מנהל (למחזאי): בדיוק כמו אבא שלך. מדבר לעצמו ורוצה שכולם יקשיבו לו. *(קצמן מתישב על הכיסא מול השולחן ומתאפר).*

מנהל (למחזאי): אתה כנראה לא מבין מי זה המלט. מי זה המלט בשבילי. מה זה המלט בשביל אבא שלך. אתה, עוד לפני שנולדת, הרבה לפני שנולדת אני כבר הכרתי את המלט.

קצמן: הא.

מנהל: "הכרתי". אני ביימתי את המלט.

קצמן: הא.

מנהל: "ביימתי". אני שיחקתי את המלט. אני שיחקתי, וביימתי, וערכתי, ועיבדתי, ואיבדתי ומצאתי ואיבדתי ומצאתי וערכתי וביימתי את המלט.

קצמן: הא. הא. הא.

מנהל: אני ואבא שלך כל פעם ששמענו את המילה "המלט", קמנו מהכיסא. וככה בתאטרון שלי. כל פעם ששומעים את המילה "המלט" קמים. (קצמן קם). וגם אתה עכשיו אם אתה רוצה להיות בתאטרון הרפרטוארי שלי, אתה תקום כל פעם שאומרים פה המלט... "המלט!" (קצמן קם) "המלט!" (קצמן קם). יפה. קפה? שאני אקרא ל...המלט....ל.... בוא. בוא נעשה את זה. בוא נעלה המחזה שלך פה. [נשמע צלצול פעמון]. וואו. קצמן (לקהל): צלצול ראשון! יש משהו באוויר היום.

[המנהל ממשיך ללא מילים פעולות שמסמלות את המשך מה שהתרחש במערכה הראשונה]

קצמן: להיות או לא-

להיות או לא-

להיות או לא-

מנהל (למחזאי): עשרה אנשים נכנסים פה בקלות. אם אני מושיב על כיסא אחד שני אנשים, זה יכול אפילו בקלות להגיע ל-עשרים אנשים... כשהקמנו... אל תזלזל בעשרה אנשים.

[נכבה האור. בצד ימין במה נדלק אור קטן. קצמן נראה שם משנן את הטקסט]

קצמן (ליד השולחן מדבר ויורק בו זמנית): להיות או לא...להיות או...שית. תן לי אור

[אור חוזר לקדמותו]

מנהל: אל תזלזל בעשרה אנשים. אז למה זה נשמע ככה... אבל ככה זה נשמע.

[שוב האור המרכזי נכבה ובצד ימין במה נדלק אור קטן שם רואים את קצמן]

קצמן (מדבר ויורק בו זמנית) להיות או לא...

[אור חוזר לקדמותו]

מנהל (מתנצל בפני המחזאי): יש לנו כאן קצת בעיות עם התאורה. לא להאמין. עשרים שנה שיפוצים. עוד שנתיים שיפוצים וזה היה כבר היה מסודר.

[שוב האורות כבים. הפעם המנהל מאבד את העשתונות ומקלל].

קצמן (מסתכל על הטקסט ושוב מסתובב לקהל ויורק): להיות או לא... להיות או... תן לי אור.

[אור חוזר לקדמותו]

מנהל: יפה. עכשיו רק צריך לחשב כמה יעלה כרטיס. אם אני משלם לכל שחקן-

קצמן (נע על הבמה, מתאמן על הטקסט, אומר באינטנסיביות אינספור פעמים "להיות או לא...") [

מנהל (לקצמן): אתה נורא נורא מפריע לי.

רוח: להיות או לא... להיות או לא.

מנהל (למחזאי): חמש מאות שקלים פלוס תאורה פלוס, (לקצמן) שתוק, שתוק כבר, (למחזאי) נניח אני מקבל

סיוע מהעירייה חמישים שקלים, (לקצמן) זה נורא נורא מפריע, (למחזאי) פלוס סאונד פלוס אבטחה, פלוס

תלבושות פלוס תפאורה-

קצמן: להיות או...

מנהל (למחזאי): פלוס האחד שדחפתי... (מסתובב לקצמן בצרחה) להיות!

קצמן (מתרווח): זאת השאלה.

מנהל: נניח שאפשר לדחוק עוד צופה במדרגות, בעצם כבר שמתי אותו. בקיצור (מתקרב למחזאי). שלושת אלפים

שקלים לכרטיס. אתה חושב שהקהל יעמוד בזה?

קצמן (מצטט מ"המלט"): מה נעלה יותר- לשאת באורך רוח חיצו גורל אכזר, אבני מרגמותיו, או אם חמוש לצאת

מול ים הייסורים, למרוד, וקץ לשים להם. או בוא ננסח את זה אחרת. [עומד מולו כשביניהם נמצא המחזאי

(הבובה)]. כשאתך בוגדת בך, הדבר היחיד שעולה לך בראש זה מה יש בו שאין בי. ואתה מאד מקווה שאם

אתך בוגדת בך עם מישהו אז שיהיה לפחות מישהו שווה אבל מה אם אתך בוגדת בך עם מישהו שהוא פחות

משווה. או בוא ננסח את זה אחרת-

מנהל (למחזאי): הא, אתה רוצה קהל.

קצמן: כשאתה שכבת עם אשתי, עשית את זה כי רצית לזיין אותה או רצית לזיין אותי?

מנהל (למחזאי): אז למה כתבת מחזה כזה?

קצמן: או בוא ננסח את זה אחרת.

מנהל: בדיוק כמו אבא שלך. מדבר לעצמו ורוצה שכולם יקשיבו לו.

[מנהל מסתובב אחורה]

קצמן: אתה זיינת אותי כי אתה בעצם רוצה לזיין את המלט? [עיניהם נפגשות. קצמן יורק בפניו] את האמת

עכשיו!

מנהל (מנגב את עיניו. מסתובב למחזאי): אתה מכיר אותו? [מצביע על מסגרת התמונה הגדולה]

קצמן (מצביע על מסגרת התמונה הקטנה): אף אחד לא יעשה את התפקיד הזה כמוני. [ניגש במהירות לעבר

מסגרת התמונה, עומד מאחוריה שפניו מציצות ממנה].

מנהל (מצביע על המסגרת הגדולה): זה זיגוש.

קצמן: אף אחד לא ישכח אותי.

מנהל (למחזאי): אם אתה לא מכיר את זיגוש אז כדאי שתתחיל להכיר לפחות את השם זיגוש או את התמונה של

זיגוש כי זיגוש הולך להיות ה-

קצמן (מוציא את הראש ומסתכל על המסגרת): זה אני. אני ה

מנהל+קצמן: ההמלט של (קצמן: שנות האלפיים, מנהל: המאה העשרים ואחד)

מנהל: ביני לבין זיגוש יש יחסים שזה לא להאמין. שלושה תאטראות רוצים אותו עכשיו אחרי שאני גיליתי

אותו.

מנהל +קצמן: איזה המלט!

[עכשיו מתחיל משחק שבו כל פעם שמישהו מהשניים מכניס את הפנים למסגרת שלו, השני מוציא את הפנים

מהמסגרת שלו].

מנהל (מוציא ומכניס): דומה לי, הא?

קצמן: הוא זה אני.

מנהל: דומה לי או לא דומה לי?

קצמן: אני זה הוא?

מנהל: דומה לי או לא?

קצמן: אנחנו אותו בנאדם.

מנהל: מדהים איזה דמיון יש ביננו.

קצמן: מדהים!

מנהל: לא?

קצמן: לא?

מנהל: ההמלט!

קצמן: ההמלט.

מנהל: ההמלט.

מנהל (למחזאי): קצת... היינו מאד קרובים... אני ואבא שלך...מאד קרובים. אפשר להגיד שהיינו אחים. [לוקח שזיף]. אני לא מפסיק לאכול, הא? לדעתי אני בפחד. בגלל זה אני אוכל. שידעו שאני חי. כי זה הכי מפחיד אותי- המוות. תסתכל עלי טוב. (קצמן מרים את היד של המנהל שאוחזת בשזיף ומניעה אותה למעלה ולמטה). תסתכל עלי טוב. יש לי פרצוף של חי או מת. ככה סתם. בלי שאני אוכל. בלי שאני עושה כלום. איך אני נראה. אני נראה חי או מת.

קצמן: מת!!!!!!!

מנהל: שקרן. שקרן ורמאי. כמו אבא שלך. איפה היינו?

קצמן: למות- לישון- לישון! אולי גם לחלום. כי אם יישאר המוות, מי יודע מה החלומות אשר יבואו בנו, אחרי שנתפרק מעול כבלי אנוש.

מנהל (למחזאי) לצמצם, לצמצם את זה קצת.

קצמן: או בוא ננסח את זה אחרת. (נעמד על הכיסא. מחזיק את החרב בידו). האמת, שאין לי מה להגיד יותר. אין לי פתרון לבעיה הקטנה שלנו. אנחנו כנראה נצטרך "להילחם על האישה". אז אם נותר לך טיפת כבוד אלי, כבוד אליך, אליה, אל המלט, אז אנחנו, גם הערב, כמו כל ערב, נילחם זה בזה, אלא שהפעם נעשה את זה עם חרבות אמיתיות. אתה מבין את זה. אתה מבין מה זה אומר. מנהל: רצח!

קצמן: דו-קרב עד המוות. על הבמה. בהצגה המלט. או שאתה יכול להחליט שלא. לא לקחת את החרב, לא לעלות על הבמה, לא לערוך דו-קרב, להרוג את ההצגה, ולבגוד בתאטרון. אז מה זה הולך להיות. הא? להיות או לא להיות? [המנהל מושיט את ידו. קצמן זורק לו את החרב. המנהל תופס]

[נשמע צלצול]

קצמן: צלצול אחרון. בוא נקפוץ למים.

מנהל: ופסנתר.

[מתחיל הדו-קרב כסוג של ריקוד לצלילי הפסנתר]

קצמן: אחת. פגיעה. פגיעה. מה אתה אומר?

מנהל: שריטה, שריטה, אני מודה.

קצמן: אני עוד לא מעיז לשתות. כבר כבר.

מנהל: אף על פי כן ליבי אינו שלם עם מעשיי.

קצמן: בוא לשלישי לארטס. נדמה לי שאתה מקל בי ראש. מה אתה משחק. קדימה, קדימה, תקוף. בכל הכוח.

[מנהל נועץ את החרב בבטנו של קצמן]

קצמן: קדימה, שוב. בכל הכוח!!!!

מנהל (שוב נועץ את החרב): קצמן!!!!!!!

[קצמן נופל לריצפה. מת]

אפילוג

[חזרה להווה]

השחקן ששיחק את קצמן, מחזיר את החלוק והפיאה לבובה, מרכיב חזרה את משקפיו, חוזר להיות המחזאי, ורוקד ריקוד קצר עם הבובה, מחבק אותה ומשחרר אותה למקומה בצד שמאל במה מאחור.

מחזאי: איך יכולת?

מנהל: לא ציפית.

(פאזזה ארוכה)

מנהל: בוא. בוא נעלה את המחזה שלך פה.

מחזאי: אני לא חושב שאני רוצה להעלות את המחזה שלי פה.

מנהל: מה זאת אומרת?

מחזאי: אני לא שייך לכאן. המחזה הזה לא שייך לכאן.

מנהל: למה? אתה לא רוצה להעלות אותו. פה זה תאטרון.

מחזאי: המחזה שלי הוא לא תאטרון.

מנהל: על מה אתה מדבר?

מחזאי: אני מדבר על תאטרון רפרטוארי.

מנהל: גם אני מדבר על תאטרון רפרטוארי.

מחזאי: כנראה צריך כמה שנים להיות בתאטרון רפרטוארי כדי להבין בתאטרון רפרטוארי.

מנהל: "מאחורי כל מוות מסתתרים חיים שלמים. זאת באמת שורה יפה לסיים את המחזה.

מחזאי: מאחורי כל מוות מסתתרים חיים שלמים? הייתי מוריד את השלמים.

מנהל: מאחורי כל מוות מסתריים חיים?

מחזאי: כן. לא. אולי מספיק מאחורי כל מוות.

מנהל: מאחורי כל מוות?

מחזאי: כן. זאת באמת שורה יפה לסיים את המחזה. מאחורי כל מוות.

מנהל: אז אולי נשאיר רק את המילה מאחורי. שאנשים ינחשו מה מסתתר מאחורי המילה מאחורי.

מחזאי: כן. נכון. זאת גם דרך יפה לסיים את המחזה. מאחורי. סוף.

מנהל: לא. מאחורי.

מחזאי: סוף.

מנהל: אתה לא צריך להגיד סוף. מספיק מאחורי.

מחזאי: סוף.

מנהל: מאחורי.

מחזאי: סוף.

(פאוזה)

מנהל: מאחורי.

[חושך]